

Parter i det nationella målet

Klagande: SOMEO S.A., già PEARL STREAM S.A.

Motpart: Republiken Slovenien

Tolkningsfrågor

- 1) Är det ett krav, för att en enskild produkt ska kunna klassificeras som en "del" till ett säte för motorfordon i den mening som avses i kapitel 94 i Kombinerade nomenklaturen i bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (¹), i de versioner som är tillämpliga i målet vid den nationella domstolen, att sätet, utan ovannämnda produkt, inte kan fylla sin väsentliga och huvudsakliga funktion (med avseende på dess funktionsenhet), eller är det tillräckligt att den enskilda delen, som enbart är avsedd för att installeras på säten till motorfordon, kan betraktas som en del till sätet?
- 2) Påverkas klassificeringen av de båda produkterna enligt undernummer 9401 90 80 av om det finns möjlighet till allmän (icke) fristående användning av dessa (eller inte)?

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 1987, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administrativen sad – Haskovo (Bulgarien) den 7 december 2021 – JP EOOD mot Otdel "Mitnichesko razsledvane i razuznavane" v Teritorialna direktsia "Mitnitsa Burgas"

(Mål C-752/21)

(2022/C 109/22)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Administrativen sad – Haskovo

Parter i det nationella målet

Klagande: JP EOOD

Motpart: Otdel "Mitnichesko razsledvane i razuznavane" v Teritorialna direktsia "Mitnitsa Burgas"

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 44.1 i Europaparlamentets och rådets förordning 952/2013 av den 9 oktober 2013 (¹) jämförd med artikel 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att en sådan nationell bestämmelse som artikel 59.2 i Zakon za administrativnite narushenia i nakazania (lagen om administrativa överträdelse och administrativa sanktioner) (nedan kallad ZANN) är rättsstridig, enligt vilken den grupp personer som har rätt att överklaga ett bötesbeslut inte omfattar ägaren till de föremål som har förverkats genom samma beslut, om denne inte har begått den brottsliga gärningen?
2. Ska artikel 22.7 jämförd med artiklarna 29 och 44 i förordning nr 952/2013, med artikel 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att en sådan nationell bestämmelse som artikel 232.1 i Zakon za mitnitsite (tullagen) (nedan kallad ZM) – enligt vilken ett bötesbeslut som har utfärdats mot en okänd gärningsman inte får överklagas – är rättsstridig, i den mån egendom som tillhör en tredje part som inte är deltagare i förfarandet om administrativa överträdelse enligt nationell rätt får förverkas till staten genom detta beslut?

3. Ska artikel 4 i rådets rambeslut 2005/212/RIF⁽²⁾ av den 24 februari 2005 jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna *per argumentum a fortiori* tolkas så, att den är tillämplig även när gärningen inte är brottslig, och så, att sådana nationella bestämmelser är rättsstridiga som, såsom artikel 59.2 ZANN, utesluter ägaren till den förverkade egendomen från den grupp personer som har rätt att överklaga eller, såsom artikel 232 ZM, uttryckligen föreskriver att ett beslut, genom vilket egendom får förverkas i enlighet med nationell rätt från en tredje part som inte är deltagare ett administrativt förfarande, inte kan överklagas?

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 2013, s. 1).

(2) Rådets rambeslut 2005/212/RIF av den 24 februari 2005 om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott (EUT L 68, 2005, s. 49).

Överklagande ingett den 8 december 2021 av Jérôme Rivière m.fl. av den dom som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 6 oktober 2021 i mål T-88/20, Rivière m.fl. mot parlamentet

(Mål C-767/21 P)

(2022/C 109/23)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Jérôme Rivière, Dominique Bilde, Joëlle Mélin, Aurélie Beigneux, Thierry Mariani, Jordan Bardella, Jean-Paul Garraud, Jean-François Jalkh, Gilbert Collard, Gilles Lebreton, Nicolaus Fest, Gunnar Beck, Philippe Olivier (ombud: F. Wagner, avocat)

Övrig part i målet: Europaparlamentet

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens dom av den 6 oktober 2021 i mål T-88/20, Rivière m.fl./parlamentet,
- slå fast att överklagandet kan tas upp till prövning, mot bakgrund av artiklarna 263 och 277 FEUF,
- slå fast att det saknades rättslig grund för Europaparlamentets talmans muntliga beslut av den 13 januari 2020 och ogiltigförklara det, och
- förplikta Europaparlamentet att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Till stöd för överklagandet åberopar klagandena två grunder.

Den första grunden avser att tribunalen missuppfattade och gjorde en felaktig rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna. Klaganden gör gällande att särskilt andra meningen i punkt 38 i den överklagade domen utgör en sådan missuppfattning. Beslutet av den 13 januari 2020 hade nämligen i praktiken medfört att de ledamöter som vägrade att ta bort sin flagga hindrades från att ta ordet i kammaren. Nämnade missuppfattning medförde att tribunalen underlät att pröva den andra konsekvensen av beslutet. Följaktligen gjorde tribunalen en felaktig rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna. Den tog inte hänsyn till att beslutet innebar att ledamöterna hindrades från att utföra en av de väsentliga delarna av det som ingår i utförandet av en parlamentsledamots förtroendeuppdrag, nämligen att ta ordet i kammaren.

Den andra grunden avser att tribunalen åsidosatte artikel 10 i Europaparlamentets arbetsordning och missuppfattade den bestämmelsens rättsliga och faktiska innebörd samt gjorde en uppenbart oriktig bedömning. Enligt klagandena borde tribunalen ha prövat huruvida den lilla flaggan som användes av ledamöterna kunde anses utgöra en banderoll, och därefter huruvida förekomsten av denna flagga störde ordningen i kammaren eller utgjorde ett uppträdande som var olämpligt och störde parlamentets arbete, för att göra en rättslig bedömning av detta. Tribunalens jämförelse med andra officiella unionsspråk utgjorde ett åsidosättande av artikel 1 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som ska